

V hrubohmotné dílně bytostných.

Doposud jsme pozorovali působení malých bytostných v tom, co **vychází** od pozemských lidí, jako jejich citění, myšlení a jednání.

Nyní chceme sice rovněž zůstat blízko pozemských lidí, avšak při tom se podíváme na činnost **těch** bytostných, kteří rozvíjejí svůj okruh působení **přivádějíce** k pozemskému člověku. Kterí tedy nestaví cesty duše z těžké pozemské hrubohmotnosti, nýbrž blíží se této pozemské hrubohmotnosti v opačném směru.

Všechno vykazuje pohyb, nic není bez formy. Tak jeví se to jako obrovská dílna kolem člověka, částečně k němu proudící, částečně se od něj odchyloující, při tom se vzájemně proplétající, spojující a uvolňující, budující a bourající ve stálé výměně, neustávajícím růstu, rozkvětu, zrání a rozpadu, aby tím dalo novému semenu příležitost k vývoji ve splnění zákonům stvoření odpovídajícího koloběhu podmíněného vzniku a zániku všech forem ve hmotnosti. Podmíněného skrze zákon neustálého pohybu pod tlakem vyzařování Božího, toho jedině živoucího.

Hučí to a vlní se, taví se a stydne, ková a tluče bez ustání. Silné pěsti buší a trhají, laskavé ruce vedou a chrání, spojují a rozdělují putující duchy v tomto hemžení.

Avšak tupě, slepě a hluše k tomu všemu potácí se člověk této země ve svém hrubohmotném šatě sem a tam. Žádostivý ve

svých požadcích a vědění ukazuje jeho rozum jako cíl to jediné: Pozemské radosti a pozemskou moc, jako odměnu své práce a korunu svého bytí. Pohodlné a líné snaží se rozum ošálit obrazy klidného pohodlí, které jako duchu nepřátelský omamný jed ochromily vůli k činu ve stvoření.

Nechce se podrobit, člověk této země, protože mu zůstala volba chtění! A proto přikovává svého živého ducha na pomíjící formy, jejichž zrod ani nezná.

Zůstává tomuto stvoření cizincem, místo aby buduje použil pro sebe jeho darů. Jen správná znalost dává možnost vědomého využití! Člověk **musí** proto nyní pryč ze své nevědomosti. Jen **vědomě** může v budoucnosti ještě působit pod paprsky nové hvězdy, která oddělí potřebné od nepotřebného v celém stvoření.

Potřebné se neposuzuje podle lidského myšlení, nýbrž jen podle svatého **Božího** zákona! Potom patří ke všemu nepotřebnému v první řadě také každý člověk, který není schopen v pokoře přijímat Boží požehnání a milost, což dokáže jen ve znalosti veškerého působení ve stvoření.

Jen ze samotného **Slova** může obdržet veškeré vědění, které k tomu nutně potřebuje. **Najde** je v něm, pokud vážně hledá. Najde přesně to, co **pro sebe potřebuje!** Avšak Kristovo Slovo je nyní více než kdy jindy zákonem: „**Hledejte**, tak naleznete!“

Kdo nehledá s opravdovou horlivostí svého ducha, ten nemá nic obdržet a také neobdrží. A proto spící nebo duchovně líný také nic nenajde ve Slově, které je živoucí. Nic mu nedá.

Každá duše se nejprve sama musí k tomu otevřít a narazit

na pramen, který ve Slově spočívá. V tom je neúprosný a třídící zákon, který se nyní naplňuje ve vší přísnosti.

Vědoucími musíte být, jinak ztratíte každou oporu a budete klopýtat, klesat, když nyní v běhu valících se světových událostí budete násilím přinuceni na **tu** dráhu, kterou máte jít podle svaté vůle svého Boha, v jehož dílech milosti jste se potáceli jako nevědomá zvířata v nejkrásnější květinové zahradě, pustošíce místo podporujícího budování a pomáhání, užívající si v domýšlivé drzosti, aniž byste se snažili získat pochopení toho, **proč** smíte vědomě pobývat v krásném stvoření a smíte všeho užívat.

Vy jste nikdy nepomysleli na nutnou protislužbu, nevážili jste si onoho velkého zákona, že jedině v **dávání** spočívá právo k přijímání, nýbrž jste brali bezmyšlenkovitě, s prosbou, nebo i bez ní neomezeně **požadovali**, aniž byste si při tom jen jednou vzpomněli na **povinnost** vůči stvoření, ve kterém jste se jako hosté chtěli stát bezohlednými pány!

Stvořitel měl dávat, vždy dávat. Neptali jste se nikdy ve vážném smýšlení, čím jste si to vlastně zasloužili, nýbrž jste si jen stěžovali při vámi vyvolaném utrpení, reptali jste, když se vám nesplnilo to, co jste očekávali. A vždy to bylo očekávání a vaše přání směřovalo jen k **pozemskému blahu**. O všechno ostatní, o to skutečnější, jste se ještě nikdy s opravdovou touhou správně nestarali. Kde jste se tím **přece jen** zabývali, tak to byla jen pozemská vědyčtivist, nic jiného.

Chtěli jste nalézt, abyste se tím mohli blýskat. A když někdy došlo k tomu, že jste se snažili bádat z nouze, tak to bylo jen proto, abyste se z této nouze dostali ven, ať už to byla nouze

duševní nebo pozemská. **Ke cti Boha se tak nikdy nestalo!**

Nyní se však konečně naučte znát stavbu tohoto stvoření, ve kterém přebýváte a které také musíte z části proputovat, abyste v něm již více nebyli jako cizí těleso. S tímto pak vždy zesílenějším poznáním dostane se vám také **té** pokory, kterou nutně potřebujete, abyste přijali to poslední, veliké: Dar smět věčně být!

S poznáním, které musí vést k poznání **JEHO**, zkracujete také dobu vašeho putování stvořením o tisíciletí a dojdete mnohem rychleji, bezpečněji k oněm světlým výšinám, jež musí zůstat touhou a cílem **toho** lidského ducha, který nechce být jako neupotřebitelný ztracen.

Následujte mne tedy dnes dál na cestách skrze nejbližší okolí vašeho pozemského bytí.

Uvažujte, usilujte k této zemi, jak tomu je při každé inkarnaci, lhostejno, zda má být první nebo již padesátá.

Není při tom možné, aby duše, kterou inkarnace čeká, mohla jen tak beze všeho vklouznout do pozemského těla. Sama duše, která se ve svém druhu nikdy neslučuje s hrubohmotným tělem, nýbrž je jen schopna se s pozemským tělem **spojit**, když jsou k tomu splněny podmíněné předpoklady, není schopna bez zvláštního mostu pozemským tělem pohybovat, tím méně je prožhavit. Tato v přitažlivosti stejného druhu navázaná vlákna pro takovýto účel nestačí.

Abych vám mohl podat zcela jasný obraz, chci ještě jednou sáhnout zpět a krátce se dotknout již známých nutností k

inkarnaci.

Ne ve **všech** případech jsou pro inkarnaci směřodatné účinky zákona přitažlivosti stejného druhu, nýbrž jsou k tomu ještě i jiné možnosti a nutící důvody.

Zákon vzájemného působení zasahuje také zde a mnohdy v síle, která všechno ostatní přezáří. Duše mimo pozemské tělo, která je skrze vlákna vzájemného působení silně svázána s jinou duší, která na zemi pobývá v ženském pozemském těle, bude vedena skrze tato vlákna bezpodmínečně k této ženě na zemi, jakmile se u ní naskytne příležitost k inkarnaci.

Vedle takovýchto podmínek, které jsou nevyhnutelné, běží pak ještě zákon přitažlivosti stejného druhu. Avšak existují kromě těchto dvou událostí také ještě jiné druhy a možnosti, o kterých budeme moci hovořit teprve časem, protože dnes by každé zbytečné odbočení jen zkalilo jasnost nutného obrazu.

Řekněme tedy proto jen předběžně, že všechna vlákna, lhostejno, jakého jsou druhu, nemohou postačit, aby umožnila duši hrubohmotným tělem hýbat a prožhavit je.

I když je splněna podmínka, že duše dlí skrze nějaká vlákna v blízkosti vznikajícího těla a že také toto tělo ve svém vyzařování dosáhlo stupně, který duši může **udržet**, jak jsem již uvedl v dřívější přednášce, tak by sice tím byla duše s tělem spojena, avšak proto by tím ještě nebyla schopna přimět toto s ní spojené pozemské tělo k pohybu nebo je prožhavit.

K tomu ještě chybí most. Místo mostu můžeme říct také nástroj, který duše ještě zvláště potřebuje. A tento most musí být

opět postaven malými bytostnými!

Nastává to podobně jako všechno v rámci zákona přesného **protnutí** zcela určitých vyzařování, čehož se v tomto případě účastní: Pozemské mužství a pozemské ženství, jakož i různá pro oba tyto lidi a také pro duši přicházející v úvahu běžící osudová vlákna. Také tento děj bude později potřebovat zvláštní výklad. Pro dnešek stačí náznak, že to vše tvoří určující výchozí bod k činnosti **těch** malých bytostných, kteří staví mosty pro duše k jejich inkarnaci.

A tyto mosty jsou to, co je dnes již mnohými označováno jako „astrální tělo“.

Astrální tělo se skládá ze střední hrubohmotnosti. Musí být malými bytostnými zformováno tak, aby bezprostředně **předcházelo** těžké pozemské tělo, takže se to skoro jeví tak, jako by bylo zformováno současně. Avšak není tomu tak; neboť astrální tělo – chci pro jednoduchost ještě zůstat u tohoto dosud známého označení – musí předcházet **všem**, co se má v těžké hrubohmotnosti zformovat!

Je mnoho lidí, kteří došli k vědění o **existenci** takzvaných astrálních věcí. Avšak neznají ani jejich skutečný účel, ani skutečný děj vzniku.

Ti, kteří se v astrálních věcech doposud považovali za vědoucí, viděli všechno opět jen od sebe, a proto jako vzniklé vycházejíc z těžké hrubohmotnosti. Ve většině případů v tom viděli **zobrazení** těžké hrubohmotnosti, poněvadž i každá rostlina, každý kámen a vůbec **všechno** z těžké hrubohmotnosti má zdánlivě svůj obraz v astrálním světě.

Toto však nejsou **obrazy**, nýbrž **předobrazy** věcí v těžké hrubohmotnosti, bez kterých by se v těžké hrubohmotnosti nemohlo vůbec nic zformovat! V tom spočívá rozdíl.

Toto pole střední hrubohmotnosti by se mohlo podle pozemských pojmů nejlépe nazvat modelářskou dílnou. Jako když umělec nejprve vytvoří model, tak nejdříve vznikne takzvané astrální tělo **před** těžkým tělem pozemským. Ve stvoření není nic, co by jako u pozemských lidí sloužilo **jen** jednomu takovému účelu, aby to pak bylo odsunuto stranou, nýbrž všechno, také i to zdánlivě nejmenší, má ve stvoření mnohostrannou a potřebnou hodnotu.

Každá jednotlivost patří v působení bytostných jako nutná součást k celku. Je také **jednotně** celkem obklopena a celkem proniknuta.

Tak má tedy každá jednotlivost na zemi, dokonce i země samotná, spolupůsobící model. Mnozí, kteří směji vidět, nazývají ho „stínem“, jiní již zmíněným „astrálním tělem“. Existují pro to také ještě další méně známá označení, která však označují totéž. Nic z toho však nevystihuje to pravé, protože to bylo opět pozorováno z falešné strany, zatímco o vzniku není vůbec žádného vědění.

Na zemi není ničeho, co by malí bytostní již předem ve střední hrubohmotnosti ještě mnohem krásněji a dokonaleji nezformovali!

Všechno, co se odehrává v těžké hrubohmotnosti, dokonce i zručnost řemeslníků, tvorba umělců a tak dále, je jen **přejímáno** z předcházející činnosti malých bytostných, kteří toto a ještě

mnohé další již ve střední a jemnější hrubohmotnosti připravili. Toto všechno je tam dokonce ještě mnohem dokonaleji zformováno, protože bytostní působí bezprostředně v zákonech Boží vůle, která je dokonalá, a proto může dojít k vyjádření také jen dokonalou formou.

Každý vynález, dokonce i ten nejpřekvapivější, je jen **odvozeninou** bytostnými již vytvořených věcí v jiných úrovních, jejichž velké množství je pro lidi k vytvoření připravené, aby je mohli přenést až sem na zem do těžké hrubohmotnosti.

A přece byly tyto pro vážné, avšak jen pokorné hledače tak snadno dosažitelné předobrazy zde na zemi rozumem opět pokřiveny, protože ve většině případů chyběla k čistému čerpání k tomu obdařeným potřebná pokora a kromě toho obyvatelé země doposud nedbali ve své vše brzdicí domýšlivosti Božích zákonů ve stvoření. Teprve v jejich přesné znalosti stane se vynalézání, nebo, správněji vyjádřeno nalézání v jiných úrovních, a tím také **správné** přenášení do těžké hrubohmotnosti této země mnohem snazší a přesnější než doposud a také mnohem rozsáhlejší.

Astrální úroveň tedy **není** zrcadlem hrubohmotnosti! Za prvé ona sama sestává ještě z hrubohmotnosti, jen poněkud jemnějšího druhu než země, a za druhé je tomu právě **naopak**: těžká, pozemská hrubohmotnost je opakováním střední hrubohmotnosti, takzvané astrální úrovně.

Pro astrální úroveň však existují dvě cesty a tím také dva velké základní oddíly. Jeden, který k těžké hrubohmotnosti vede, a další, který od ní opět odvádí! Část, která k ní přivádí, je nutným mostem k výstavbě v pozemském, část od ní odvádějící je naproti

tomu zformovaný výraz myšlení a jednání lidských duchů, kteří se na zemi nalézají v pozemském šatě.

Dosavadní vědění lidí o tom je jen polovičaté kusé dílo, přičemž těchto několik kusů je kromě toho v nevědomosti ještě zpřeházeno, bez skutečné souvislosti. Tím byl jen vytvořen fantasticky sestavený, ve vzduchu se vznášející obraz, který působí jako fata morgána, a proto účinkuje na tak mnohé v sobě nepevné lidi zvláštním kouzlem. Dá se přece při tom tak krásně rejdit v nezodpovědnosti. Člověk si může dovolit sestavovat v tom smělé domněnky, které ovšem chce rád považovat za vědění a jistotu, ve vědomí, že ho při tom nikdo nemůže učinit zodpovědným, pokud se v tom zmýlí. Je mu podle jeho mínění dána příležitost jednou něco znamenat, aniž by měl zodpovědnost.

Ano, před lidmi! Avšak ne před Božími zákony! Vůči nim je každý **plně** zodpovědný ve všem, co říká! Za každé slovo! A všichni ti, kteří následují jeho falešné názory, dokonce i ti, které bludným učením jen povzbudil k novým, vlastním fantastičnostem, oni všichni jsou k němu pevně přikováni a on jim musí jednotlivě opět pomoci uvolnit se, než může myslet na sebe a svůj vzestup!

Poté, co jsme takto opět učinili krátký výhled, musíme zpět k podrobnostem. Malí bytostní formují tedy především astrální tělo jako nutný most pro duši, aby také mohla ovládat, řídit a pohybovat dospívajícím tělem.

Duše se tedy spojuje s **astrálním tělem** a působí **skrze ně** na těžké tělo pozemské. A také pozemské tělo může ve svém k tomu nutném vyzařování na sebe duši skutečně připoutat jen skrže

astrální tělo jakožto prostředníka. Záření bytostným oživené těžké hrubohmotnosti musí nejprve proniknout střední hrubohmotností astrálního těla, protože jinak by se nemohlo propojit se zářením duše, jejíž nejzevnější schrána je pak již z nejemnější hrubohmotnosti.

Chceme nejprve odlišit tři základní druhy hrubohmotnosti. Kromě toho však v ní existují ještě různé mezidruhy a vedlejší druhy. Prozatím vezměme jen jemnou, středně silnou a nejtěžší hrubohmotnost. V tomto smyslu patří pozemské tělo k pozemsky nejtěžšímu druhu a astrální tělo k přechodnému druhu středně silné hrubohmotnosti, tedy k druhu, který je **nejtěžšímu nejbližší**.

Toto astrální tělo je bytostnými zformováno **nejdříve**, když má nastat inkarnace, a bezprostředně po něm tělo pozemské, takže vzniká zdání, jako by obojí probíhalo současně. Avšak utváření astrálního těla předchází ve skutečnosti děje v těžké hrubohmotnosti, **musí** je předcházet, jinak by toto druhé tělo nemohlo být dokončeno a duše by nebyla žádným způsobem schopna s pozemským tělem nic podniknout.

Dávám při tom jen **obraz** děje, aby z toho mohl vzniknout pojem. Později snad budeme sledovat **krok za krokem** vznik, zrání a zánik se všemi k tomu náležejícími členitostmi a vlákny, jakmile bude nejprve jednou **celek** stát **obrazně** před vámi.

Astrální tělo **souvisí** s tělem pozemským, avšak není na něm závislé, jak se to bralo doposud. Nedostatek vědění o vlastním vývojovém ději ve stvoření doprovázelo mnoho omylů, zejména proto, že člověk toto malé vědění, které získal, vždy stavěl jako základ pozorování ze svého hlediska.

Dokud si **on** představuje sebe jako **nejdůležitější** bod ve stvoření, ve kterém ve skutečnosti nehraje vůbec žádnou zvláštní hlavní roli, nýbrž je pouze tvorem jako nesčetní jiní, půjde vždy falešně, také ve svých výzkumech.

Je správné, že po odloučení duše od pozemského těla se astrální tělo spolu s pozemským tělem rozpadne. Avšak to nesmí být bráno za důkaz **pro to**, že tím má být na něm závislé. Není to ani oprávněným důvodem k takovéto domněnce.

Ve skutečnosti je děj jiný: Při odloučení duše od těla pozemského táhne s sebou tato jakožto pohyblivá část astrální tělo. Obrazně řečeno: duše táhne při svém vystoupení a odchodu astrální tělo ven z těla pozemského. Tak se to jeví. Ve skutečnosti ho z něj jen **vytahuje**, protože nikdy nenastalo splnutí, nýbrž jen vsunutí do sebe, jako u teleskopického dalekohledu.

Netáhne také toto astrální tělo při tom příliš daleko, protože je spojeno nejen s ní, nýbrž je přece také ukotveno v pozemském těle, a kromě toho duše, z níž vlastní pohyb vychází, se chce také uvolnit z astrálního těla, a tudíž se vzdaluje i od něj.

Tak zůstává astrální tělo po pozemském odloučení duše vždy poblíž pozemského těla. Čím dále se pak duše vzdaluje, tím slabším stává se také astrální tělo, a stále větší a větší odloučení duše nakonec přivodí rozklad a rozpad astrálního těla, což má zase za následek bezprostřední rozklad těla pozemského, stejně jako ovlivnilo i jeho vytvoření. Takový je normální, zákonům stvoření odpovídající postup. Zvláštní zásahy při tom mají přirozeně za následky také zvláštní okolnosti a posuny, aniž by však při tom mohly vyloučit zákonitost.

Astrální tělo je v první řadě **od duše** odvislý prostředník k tělu pozemskému. Co se děje astrálnímu tělu, tím bezpodmínečně také trpí tělo pozemské. Utrpení pozemského těla se však dotýká těla astrálního mnohem slaběji, přestože je s ním úzce svázáno.

Je-li například nějaká část pozemského těla odebrána, dejme tomu prst, tak tím není současně také odebrán prst z těla astrálního, nýbrž tam klidně **zůstává** jako doposud. Proto dochází k tomu, že pozemský člověk může občas cítit skutečně ještě bolest nebo tlak tam, kde již na pozemském těle žádnou část nemá.

Takové případy jsou přece dost známé, aniž by člověk pro to našel správné vysvětlení, protože mu k tomu chyběl přehled.

Tak spojují bytostní navázáním všechny duše k jejich astrálním tělům, která chceme nazvat jako těla střední hrubohmotnosti, přičemž těžká pozemská těla jsou již při svém vzniku s tělem střední hrubohmotnosti bezprostředně spojena a formující se podle něj se vyvíjí.

Jak probíhá druh působení duše skrze tuto schránku na těžké pozemské tělo musí zůstat vyhrazeno případným pozdějším přednáškám, protože až k tomuto bodu je nutné ještě napřed mnohé objasnit, aby se mohlo pro to počítat se správným porozuměním.

Avšak toto všechno je také proniknuto jedním **jediným** zákonem, který mají bytostní horlivě a věrně plnit, aniž by se od něj odklonili. Jsou v tom vzory pro lidské duchy, kteří se na tom mohou jen učit a také se učit **mají**, až konečně ruku v ruce a bez

na foukanosti budou s těmito malými staviteli v tomto stvoření spolupracovat, aby takovýmto činem vedoucím k plné harmonii jásající naplnění díky velebili moudrost a lásku svého Stvořitele!